

KAMMARRÄTTEN

RÄTTSFALL

Om ränta å investeringsavgift.

Enligt övergångsbestämmelserna till KF den 16 december 1955 om investeringsavgift för år 1956 hänfördes icke till avgiftspliktig investering sådan investering i fastighet, för vilkens utförande byggnadstillstånd meddelats senast den 15 januari 1955, därvid med byggnadstillstånd avsåges annat tillstånd än sådant, som lämnats för fortlöpande reparations- och underhållsarbeten. Vidare föreskrevs att som avgiftspliktig investering icke skulle anses inventarieförvärv, därest leverans skett eller skriftligt avtal om leverans träffats senast den 15 januari 1955. Enligt KK den 16 december 1955 med vissa tillämpningsföreskrifter till ovan nämnda KF hade länsstyrelse att i den kungörelse, som före utgången av november månad 1956 skulle utfärdas beträffande 1957 års taxering, bl. a. erinra om att enligt 20 § samma KF sådan avgift skulle inräknas i slutlig skatt vid tillämpningen av UF:s bestämmelser om ränta å kvarstående skatt samt att avgiftsskyldig ägde, till förekommande av räntepåföring, senast den 30 april 1957 inbetala ytterligare preliminär skatt i avräkning mot den slutliga skatten. Likartade bestämmelser meddelades i fråga om dylik avgift för år 1957. Jämlikt 85 § 2 mom. UF äger länsstyrelsen i det län, där ränta å kvarstående skatt påförts, att efter ansökan

befria skattskyldig från att helt eller delvis gälda sådan ränta. Förutsättningen härför är att den kvarstående skatten beror av förhållande, varöver den skattskyldige icke skäligen kunnat råda. Den för år 1956 beslutade investeringsavgiften byggde i huvudsak på de för 1955 gällande motsvarande bestämmelserna. Vid behandling av frågan om fortsatt avgiftsbeläggning av investeringar anförde departementschefen på sid. 24 i prop. nr 205 till 1955 års riksdag bl. a. följande. När 1955 års riksdag vid sin vårsession fattade beslut om investeringsavgiften och den särskilda investeringsavgiften för motorfordon motiverades detta av allmänna samhällsekonomiska hänsyn, främst tendenserna till en expansion, som gick utöver den gräns, som sattes av tillgängliga resurser. Avgifterna fastställdes att i princip gälla för kalenderåret 1955. Däremot berördes inte i den till grund för riksdagens beslut liggande propositionen spörsmålet, huruvida någon avgiftsbeläggning skulle ske jämväl under 1956. Självfallet förutsattes att denna fråga skulle prövas mot bakgrunden av den fortsatta utvecklingen. Jag vill nu upptaga frågan om avgiftsbeläggning under 1956, då tillräcklig grund för en bedömning av behovet därav numera finnes. Jag vill tillägga, att om investeringsavgifterna böra gälla även under 1956, beslut härom bör fattas redan vid

1955 års höstriksdag. Detta är nämligen en förutsättning för att bestämmelserna oavbrutet skola kunna tillämpas under en tvåårsperiod.

*

Ett aktiebolag hade å debetsedel för slutlig skatt enligt 1957 års taxering påförts kvarstående skatt med 21.608 kr jämte ränta därå med 1.442 kr. I den kvarstående skatten ingick investeringsavgift för år 1956 med 19.212 kr. Investeringsavgiften var fastställd i överensstämmelse med bolagets den 7 februari 1957 dagtecknade deklaration till ledning för taxering till investeringsavgift för år 1956.

I en till vederbörande länsstyrelse inkommen framställning yrkade bolaget — under åberopande av 85 § 2 mom. UF — befrielse från skyldighet att erlägga räntan. Såsom skäl för yrkandet anförde bolaget bl. a. följande. I februari 1955 hade åt en kommitté uppdragits att utreda frågan om ett lämpligt industriprojekt i en närmare angiven kommun. Den 2 maj 1955 hade betänkande i ämnet avgivits och i samma månad beslut förelegat dels från vissa jordägare därstädes att teckna aktiekapital och borgen och dels från kommunen att ställa tomtmark till förfogande och att teckna borgen för uppförande av en fabriksbyggnad. Den 6 juni 1955 hade ansökan om byggnadstillstånd inlämnats och den 12 oktober 1955 sådant tillstånd meddelats med villkor att byggnationen skulle vara påbörjad senast den 1 december samma år. Vid tiden för beslutet om uppförandet hade bolaget *icke* ansett sig hava haft anledning räkna med att investeringsavgift skulle utgå. — I samma framställning anhöll bolaget — under uppgift att investeringsavgift med omkring 400.000 kr kunde beräknas för år 1957 bliva bolaget påförd — att länsstyrelsen måtte

fastställa en räntefri amorteringsplan för nämnda avgift med betalningens fördelning på åren 1959—62.

Vid målets föredragning å länsstyrelsen resolverades, att med dettas avgörande skulle anstå, till dess viss undersökning verkställts rörande länsstyrelsens möjlighet att medgiva yrkad räntebefrielse och begärt uppskov med betalningen av beräknad investeringsavgift för år 1957. Vidare bestämdes att i målet yttrande skulle införas från centrala uppborädsnämnden.

Med anledning härav avgav centrala uppborädsnämnden yttrande av i huvudsak följande lydelse. Omförmälda kommitté hade påbörjat sin verksamhet i febr. 1955 och i början av maj avlämnat sitt betänkande. Under tiden för nämnda verksamhet eller den 11 febr. 1955 hade KF om investeringsavgift för år 1955 utfärdats. Visserligen gällde dessa bestämmelser i princip investeringar under år 1955, men då redan i maj 1955 beslutats uppförande av anläggningen i fråga och investeringsavgiften komme att öka de med byggnadsinventeringen förenade kostnaderna, syntes företaget haft anledning att noggrant pröva räntabiliteten av den ifrågasatta investeringen. Med hänsyn till de grunder, som (ovan) anförts såsom skäl för införande av den allmänna investeringsavgiften för år 1955, torde försiktigheten hava bjudit, att man i kalkylerna räknade med en fortsatt avgiftsbeläggning. Även om alltså vid tiden för sökande av byggnadstillstånd för anläggningen investeringsavgift för år 1956 icke beslutats, syntes med hänsyn till de föreliggande omständigheterna anledning hava funnits till antagande att sådan avgift kunde komma att bliva aktuell. — Den bolaget påförda investeringsavgiften för år 1956 hade fastställts i över-

ensstämmelse med den till ledning för taxering till investeringsavgift för samma år avlämnade deklARATIONEN. Bolaget hade sålunda redan vid deklARATIONstillfallet (i febr. 1957) kunnat beräkna att ränta å kvarstående skatt skulle uppkomma men likväl underlätit att senast den 30 april 1957 verkställa fyllnadsinbetalning av preliminär skatt för år 1956. Med hänsyn till angivna förhållanden syntes den bolaget påförda kvarstående skatten enligt 1957 års taxering icke kunna bero av förhållande, varöver bolaget icke skäligen kunnat råda. — Enahanda finge förhållandena anses vara i fråga om den investeringsavgift, som beräknades bli påförd för år 1957. — Jämlikt 20 § KF om investeringsavgift för år 1957 skulle, såvitt avsåge slutlig skatt, UF:s bestämmelser angående statlig inkomstskatt i tillämpliga delar gälla beträffande nämnda investeringsavgift. Detta innebure, att investeringsavgiften för år 1957, sedan taxering skett år 1958, skulle inräknas i slutlig skatt vid tillämpningen av UF:s bestämmelser om ränta å kvarstående skatt. — Slutligen ansåge centrala uppborädsnämnden, att länsstyrelsen saknade befogenhet att föreskriva annan grund för avgiftens debitering och uppborärd än vad som fastställdes i UF.

Genom resolution den 29 april 1958 yttrade länsstyrelsen bl a följande. Enär sådana omständigheter, som jämlikt 85 § 2 mom. UF med tillhörande anvisningar kunde utgöra skäl för befrielse från ränta å kvarstående skatt icke visats föreligga, funne länsstyrelsen yrkandet om befrielse från skyldighet att erlægga den bolaget påförda räntan icke kunna bifallas. Vad anginge framställningen i övrigt innefattade denna yrkande om ett på visst sätt bestämt uppskov med erlæg-

gande av investeringsavgift ingående i den kvarstående skatt, som beräknades komma att påföras bolaget på grund av 1958 års taxering. Länsstyrelsen funne dock yrkandet icke gälla sådan fråga om anstånd, som avsåges i 48 § UF, varför anledning icke föreläge för länsstyrelsen att hänskjuta målet i denna del till den myndighet, som hade att i första hand pröva fråga om anstånd i fall, som avsåges i detta författningsrum. Med hänsyn därtill och då länsstyrelsen saknade befogenhet meddela föreskrift därom, att skatt, som väntades komma att debiteras på grund av blivande taxering, skulle förfalla till betalning senare än under fastställd uppborärdstid, föranledde framställningen i detta hänseende icke någon länsstyrelsens vidare åtgärd.

Över länsstyrelsens resolution besvärade sig bolaget härefter hos KR.

Genom utslag den 18 febr. 1960 yttrade KR bl a följande. Den investeringsavgift, som föranlett räntepåföringen hade enligt vad handlingarna utmärkte fastställts i överenskommelse med en av bolaget den 7 febr. 1957 dagtecknad deklARATION till ledning för taxering till investeringsavgift för år 1956. Bolaget hade redan i samband med upprättande av denna deklARATION bort kunna inse, att kvarstående skatt skulle uppkomma och att bolaget på grund därav skulle påföras ränta. Bolaget hade dock underlätit att senast den 30 april 1957 verkställa fyllnadsinbetalning av preliminär skatt för år 1956. Med hänsyn härtill kunde sådana omständigheter, som i 85 § 2 mom. UF angivas såsom stöd för räntebefrielse, icke anses föreligga. På grund härav och av vad länsstyrelsen i överklagade resolutionen anfört funne KR icke skäl att göra ändring i densamma.

Påförande av restavgift trots sjukdom.

En arbetsgivare — här kallad Y — hade det ålegat att senast den 18 juli 1958 till vederbörande länsstyrelse inbetala 1.349 kr i skattemedel. Då emellertid Y å vederbörligt postgirokonto insatt beloppet först den 23 samma månad, blev honom ålagt att å beloppet gälda restavgift med 53 kr 96 öre, beräknad efter 4 öre för varje hel krona av beloppet.

Med anledning härav yrkade Y i besvär hos länsstyrelsen befrielse från sagda avgift. Som skäl härför anförde Y, att förseningen föranletts av nedsättning av hans arbetsförmåga på grund av sjukdom (influenta med svår huvudvärk).

Genom resolution den 26 aug. 1958 yttrade länsstyrelsen i huvudsak följande. Enär sådana särskilda omständigheter, som enligt Rrvks anv. (se Skattenytt denna årgång sid. 43—44.) ang. tillämpning av 58 § 2 mom. UF kunde föranleda befrielse från restavgift oavsett avgiftens storlek, icke visats föreligga, förordnade länsstyrelsen, att restavgift å det ifrågasvarande skattebeloppet skulle av Y erläggas med förut angivet belopp 53 kr 96 öre.

Hos KR besvarade sig Y härefter under fullföljande av sin hos länsstyrelsen förda talan, därvid Y framhöll, att han, som varit sjuklig sedan mera än ett år tillbaka, vid tiden för inbetalningen av skattebeloppet, varit ur stånd att verkställa uträkningen av detsamma.

I förklaring över besvären avstyrkte länsstyrelsen bifall till dessa under motivering att vad Y i besvären anført med hänsyn till de av Rrvk meddelade föreskrifterna icke torde kunna föranleda ändring i överklagade resolutionen.

Genom utslag den 7 jan. 1960 yttrade KR bl a följande. Enär Y icke visat, att han under ifrågasvarande tid lidit av sjuk-

dom av sådan art, att han varit urstånd-satt att i rätt tid fullgöra inbetalning av skatt, funne KR icke skäl att göra ändring i länsstyrelsens resolution.

KÄLLSKATTEN

Arbetstagares "oegentlighet" i samband med inbetalning av källskatt befriar icke arbetsgivare.

En ekonomisk förening med uppgift att tillhandahålla allmänheten biltransporter hade under år 1952 — dock med undantag av dec. månad — haft anställd en person, här kallad A, som under anställningstiden i avlöning uppburit sammanlagt 7.487 kr, men hade avdrag för preliminär skatt verkställt och redovisats till statsverket allenast för första halvåret med tillhoppa 886 kr.

På given anledning fastställde vederbörande lokala skattemyndighet genom beslut den 3 mars 1959, att föreningen gemensamt med A vore betalningsansvarig för den kvarstående skatt till belopp av 435 kr, som motsvarade det löneavdrag, föreningen hos A hade bort verkställa under dennes resterande 5 anställningsmånader.

I besvär hos vederbörande länsstyrelse anhöll föreningen om befrielse från betalningsansvar för den A påförda kvarstående skatten. Föreningen anförde till stöd härför i huvudsak följande. Under sin anställningstid hade A varit chaufför hos föreningen och tillika i egenskap av förståndare för dess lastbilscentral omhänderthaft ordermottagning på körningar samt bestritt sådana administrativa göromål som fakturering, bokföring, uppbärande av betalning för utförda arbeten och utbetalning av löner. A hade således själv